

Fényugár

Evangéliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildliget, Pestmegye.

A fölösleg.

Márk 12: 44.

Milyen jó világ van ott, ahol még fölösleg is van! Így gondolják sokan. Pedig a fölösleg mindig rossz jel. Amikor Egyiptomban eljött a hét böesztenő, nagy gabona-többlet mutatkozott, de azért lett József oly fiatalon az ország atyja mert megértette, hogy ez nem fölösleg. Isten gyermekeinek életében nincs helye a fölöslegnek. A fölösleghez az a tudat kapcsolódik, hogy az ember azt teheti vele, amit akar. Ilyen pedig Isten gyermekének életében nincs. A szegény asszony mellett adakozó gazdagoknak nem az volt a bajuk, hogy sokjuk volt, hanem az, hogy fölöslegük volt. Fölöslegjük volt azért, mert nem volt mindenük átadva az Úrnak. Nem énekelhették el ezt az éneket: „Mind tiéd, amim vagyon. Pénz, ezüst, arany, vagyon.”

A fölösleggel azonban nemcsak a persely mellett találkozott Jézus. Amikor olyan előkelő hallgatói voltak, akik nyugodtan napi-rendre tértek a hallottak felett, ugyanazt érezhette, mint mikor csak a fölöslegből vetnek a perselybe. Amikor látott embereket, akik személyválogatók voltak, egyeseket szerettek, másokat, ellenségeiket nem, akkor is azt állapította meg: ezek csak az ő feleslegükből szerettek. És így van ma is. Hányszor láthat imádkozókat, akik csak az ő feleslegükből imádkoznak. A köz ügyével csak a kényelem határain belül s az önmegerőltetés vonalain innét foglalkoznak. Ezek azok, akik mégis az ő jócselekedeteikből akarnak megélni s nincs szükségük megtérésre, mert nekik fölöslegeik vannak.

Mi ez a fölösleg? A természeti hajlam. Adakoznak, szeretnek, dolgoznak, de csak addig, míg e fölöslegből telik. Azután félrevonulnak. Pedig épen arra volna szükségük, hogy a fölösleg elfogyjon s ők lelki szegények legyenek s mint ilyenek kerüljenek fel a Golgothára, ahol azután megnyílik a nagy készlet mindenki számára.

Még egy pontban hordja magában a fölösleg a maga ítéletét. Aki fölöslegéből ad, az nem igen törődik, hogy mi történik azzal, amit adott. Szíve nem lesz jobban az ügyé s így ajándéka sem jelenthet igazi nyereséget. Nem táplálhatja Isten országát olyanok munkája, akik nem adják el, nemcsak fölöslegüket, de mindenüket a szántóföldben elrejtett kincsért. Szüntesd meg azért mielőbb a fölöslegeidet! A szegény asszony mielőtt két fillérét, beletette szívébe is az Isten perselyébe. Add át szíved s megszabadulsz fölöslegeid-től s a velük járó súlyos ítélettől!

Szentség és irgalmasság.

Hogy hogy kapcsolódik össze Isten igazsága és szentsége kegyelmével és irgalmasságával, azt Gordon egyik könyvében a következő, hiteles igazságú történettel magyarázza:

Egy lelkésznél egy nap megjelent a lelkész 14 éves fiának tanára, s a következő párbeszéd folyt le közöttük: „A fia felől akartam kérdezősködni; beteg?” „Beteg? Nem, — miért?” „Mert sem ma, sem tegnap, sem tegnapelőtt nem volt az iskolában.” „Nem volt az iskolában? Hogy lehet az? Nem téved ön?” „A tévedés ki van zárva, — azt hittem, betegen fekszik, de jónak láttam önt értesíteni.”

A megrémült apa köszönetét fejezte ki, s miután a tanár eltávozott, komoly gondolatokba merült. Egyszerre megszólalt a külső csengő, az apa fölugrott s hazatérő fia elé sietett.

Egy tekintet atyjának mélyen megszorodott arcára, elárulta a fiú előtt, hogy alattomosága napfényre jött. Szótlatlan engedett apja intésének, belépett a csendes dolgozószobába, s becsukta maga után az ajtót.

Szelíd hangon szólalt meg az atya: „A tanárod itt volt, — három nap nem voltál az iskolában, — mi mind azt hittük, hogy ott vagy! Tudatosan megcsaltál bennünket! Ki sem mondhatom, hogy fáj ez nekem! Mindig olyan büszke voltam az én becsületes fiamra. Házat tudtam volna építeni erre a bizonyosságra. És te képes voltál három napig mint a megtestesült hazugság járnivaló itt közöttünk! Gyerek, óh, ha tudnád, hogy fáj ez nekem!”

Minden szó a fiú lelkének legmélyéig hatott. Ha atya keményen

rátámadt volna, vagy ha valami szigorú büntetést mért volna rá — könnyebben elviselte volna, mint ezt a szelídséget!

„Jöjj” hangzott tovább, „imádkozzunk együtt.” Ez persze még kevésbé volt kívánatos előtte, egyáltalán nem volt imádkozó hangulatban. Ilyen esetekben kikerüli az ember az Istennel való beszélgetést.

Letérdeltek; az apa imádságban öntötte ki szívét, s a fiú csendesen hallgatott. Úgy érezte, mintha tükröt tartottak volna elé, amelyben leplezetlen világossággal látta meg a saját képét — óh, nem szép kép volt! Könnyes szemmel álltak föl mind a ketten, s aztán újra megszólalt az apa:

„Fiam, életünkben egy örök-érvényű törvény uralkodik: a szenvedést és a bűnt nem lehet egymástól elválasztani. Ha valahol szenvedést látsz, bizonyos lehetsz benne, hogy valaki valahol valami bűnnel terhelte meg a lelkét. És minden bűn szenvedést von maga után — valakinek hordoznia kell azt, legtöbbször azoknak, akik a bűnöshöz legközelebb állnak, és ők legjobban szeretik.”

Kis szünet után így folytatta: „Tudod, hogy rosszat cselékedtél; most hát fölmegy a padlásszobába. Ott ágyat készítünk számodra, s étkezés idejében mindig küldünk föl valami ennivalót. Annyi ideig fogsz ott maradni, amennyi ideig mint a megtestesült hazugság jártál itt közöttünk, — három nap és három éjjel.”

A fiú egy szót sem tudott felelni. Hallgatva mentek föl a padlástlépcsőn. Ott az apa megcsókolta a fiát és magára hagyta gondolataival.

Vacsoránál a szülők szemben ültek egymással, de az étel sehogy sem akart ízleni. Mindegyik tudta

a másikról, hogy gondolatai oda-fönn járnak a gyereknél. Étkezés után az apa ujságot akart olvasni, de a szemüveg ma olyan homályos volt, s a betűk olyan elmosódottak! Az anya varrni próbált, de a cérna sehogysem akart keresztülmenni a tű fokán! Végre érkezett a lefekvés ideje, de az álmom nem akart megérkezni. Az óra tizenegyet üt, aztán tizenkettőt, egyet, kettőt, — az apa nem bírja ki tovább: „Anyuska”, szól, „nem bírom tovább, fölmegek a gyerekekhez.”

Fogja a vánkását s halk léptekkel fölmegek, hogy a fiút föl ne ébressze. De az nyitott szemekkel fekszik az ágyban s amint a hold besüt az ablakon, a gyermekarcban a gyermekszemek nedvesen csillognak. S az apa odafekszik melléje, átölelik egymást, könnyeik összefolynak — hiszen mindig olyan jó barátok voltak. Aztán nyugodtan elszenderülnek, míg a kelő nap föl nem kelti őket.

Következő este lefekvés idejében megint megszólal az apa: „Jó éjszakát, anyuska, én megint fölmegek a gyerekekhez.” S megint megosztja a fiú büntetését fönn a padlásszobában. Harmadnap este sem volt másképen, apa és fia együtt hordták a büntetést.

Ez az apa némi halvány képet nyújt nekünk Isten szentségéről, mely a büntetést el nem engedheti, s irgalmasságáról és szeretetéről, mely velünk szenved, ha büntetni kénytelen.

S Gordon még hozzáteszi: „Csodálkozol-e rajta, kedves olvasóm, hogy az a fiú ma, erőteljes férfivá növekedve, lángoló szavakkal és égő szeretettel hirdeti Kína belsejében a megváltásról szóló örömhírt?”

A katángkóró.

A vonat robogva visz ki bennünket a fővárosból. Az ablakból kitekintve az emeletes házak helyett kicsiny őrházakat látunk. Nemsokára már a gabonaföldek nagy táblái között járunk és nagyot lélegzünk. Igen, mert azt várjuk, hogy miután elhagytuk a tömött házsorokat és a közöttük reánk nehezedő kábító hőségéből kikerültünk, a szabad természet szemlélete majd felüdít. Azonban csalódtunk. A mező képe sem nyújtja azt, amit vártunk tőle. A fű és a virágok fáradtan lehajtják fejüket és azt a benyomást keltik, hogy a halál perzselő szele suhant át a mezőn. Semmi üdeség, semmi élet. De mégis! A figyelmes szemlélő láthat olyan virágot is, amelyre jól esik ránéznie. Ez a katángkóró. Udén emelkedik ki elbágyadt virágtársai közül, szírmainak kékje az ég azurját tükrözi vissza, biztatóan mutat fel a menny felé, amelynek hatalmas Urától a legnehezebb körülmények között is kaphat erőt, aki hittelt kéri és elfogadja azt.

Sokra tanítottál meg engem, kedves kis virág. „Milyen nehéz, küzdelemmel teljes az élet!” sóhajtják az emberek mindenfelé. Ha külsőképen nem is látszik meg rajtuk mindig, mégis lelkileg fáradtan, csüggedten sínylődnek a világ mezején.

Isten gyermekei! Vajjon, ég felé mutató katángkórók vagyunk-e közöttük? Akik reánk néznek, vajjon a mennynek békességét látják-e visszatükröződni szemünkben? A nehéz körülmények között is tudjuk-e venni az erőt, hogy mindenki megláthassa rajtunk, hogy „aki az Úrban bíz, ereje megújul?”

Az Úr elvárhatja ezt tőlünk. Hiszen Ő mindent elvégzett és

Isten Igéje gazdag az ígéretekben: „Jertek el, mert immár minden kész.” „Az Ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket.” stb. stb. Csak hittel kellene ezekre támaszkodnunk és mindenki megláthatná rajtunk, hogy az általános szárazságban mi élővízzel öntöztünk.

Fel, kedves Testvéreim! Ha eddig nem volt így, ezután így legyen! Hordozzuk örömmel az Úr Jézus „gyönyörűséges igáját” és „könnyű terhét”, — hiszen Ő velünk van „minden napon” és az út végén vár reánk a menny: „amiket szem nem látott, fül nem hallott, és embernek szíve meg sem gondolt, amiket Isten készített az Őt szeretőknak.” Eszembe jutnak egyik kedves énekünk befejező sorai:

A bűnös erről, hogyha tudna,
Az ő szíve is lángra gyúlna.

A mi feladatunk, hogy minél
többen megtudhassák. Fel hát,
kedves Testvéreim! B. O. d. t.

Szint vallani.

Utaztam. Nagyon egyhangú volt az út, csak az állomások jelentettek változatosságot. Érdekes volt megfigyelni az embereket, amint a vonat megérkezésekor összesereglettek és kíváncsian szemügyre vették az utasokat. Az egyik állomáson két férfi szállott fel. Leültek velem szemben. Az egyik mindjárt elővett egy üveget, kihúzta a dugóját, ivott belőle, majd odanyújtotta kísérőjének. Azután megindult az átkozódságnak és gonosz beszédeknek olyan áradata, amilyent még soha életben nem hallottam. Egy ideig csak hallgattam, azután önmagammal kezdtem beszélgetni, amint ezt gyakran megteszem.

„Vajjon, ki tudja ebben a ko-

csiban, hogy ez az ember az ördög tulajdona?” kérdeztem és mindjárt feleltem is a kérdésre: „Mindenkinek tudja, hiszen elég hangosan megmondta.” „Vajjon, ki tudja ebben a kocsiban, hogy én az Úr Jézusé vagyok.” kérdeztem és erre azt kellett felelnem: „Ezt, sajnos, senki sem tudja.” Rövid gondolkodás után elkezdtem énekelni:

Egy forrás van, melyből buzog
Büntörlő, drága vér,
E vér csodás nyugalmat ad,
Itt bú, baj véget ér.
E forrás értem is buzog,
Örömmel vallom ezt.
Jézus a bűnért áldozott,
Enyém is a kereszt.

Még mielőtt befejeztem volna a verset, útitársaim körülvettek, az átkozó pedig fenyegető arccal nézett rám és azt kiáltotta: „Mit csinálsz?” „Énekelek” feleltem.

— Értse meg, aki tudja.
— Örülnék, ha megértenéd.
— Mit énekelsz?
— Az én Uramról, Jézus Krisztusról.

— Ezzel jobb lesz elhallgatnod.
— Mivel hallgassak el?
— Azzal, hogy vallásodat így kikiáltásd a vasúti kocsiban.

— Ezzel pedig nem hagyok fel. Az első félórában te tettél vallást a te uradról, most én teszek vallást az én Uramról.

— Az én uramról, mondod. Kicsoda az én uram?

— Az ördög a te urad, az enyém pedig Krisztus. Én is vagyok olyan büszke az én Uramra, mint te a tiedre. Most rajtam a sor. Ha útitársaimnak nincs kifogásuk ellene, végig fogom énekelni énekemet.

Több hang kiáltotta: „Kérjük, énekelje végig, szívesen hallgatjuk.”

Tovább énekeltem. Mikor a második szakaszt is befejeztem, láttam, hogy az átkozó elfordul,

majd felkel helyéről. Nemsokára leszállt a vonatról.

Mikor befejeztem az éneket, hozzám lépett egy öreg úr és megcsókolta a kezemet. „Köszönettel tartozom önnek és egyúttal egy vallomással is. 83 éves vagyok. Több mint 60 évig voltam lelkész. Mikor hallottam, hogy ez az ember átkozódik, rendre akartam utasítani. Kétszer-háromszor már arra gondoltam, hogy felállok és mondok neki valamit, de nem volt bátorságom hozzá.”

Azután szembe nézve folytatta: „Barátom, figyeljen reám. Öreg ember vagyok és már kevés időm van, de most fogadalmat teszek. Amit elmulasztottam, azt sajnos jóvá nem tehetem többé és ez nagyon fáj nékem, de most megígérem, Uramnak és Megváltómnak, hogy ezentúl mindenütt és mindenki előtt, ahol alkalmat ad reá, vallást teszek róla, bármibe kerüljön is.”

Te is így teszel-e?

Belső szegénység.

A norvég hegedűművész, Bull Ole és a svéd technikus, Erikson régebben jóbarátok voltak, később azonban elvesztették egymást szem elől s csak akkor találkoztak ismét, mikor már mindkettő hírnévre tett szert.

Bull egy látogatás alkalmával nyájasan meghívta barátját egy hangversenyre aznap estére. De a józan, prózai Erikson nevetve utasította vissza, sok dolgával mentegőzött s kijelentette, hogy hangversenyekre járni, az idővesztetés.

Miután Bull több ízben részelt ilyen visszautasításban végül kijelentette: „Ha te nem jössz hozzám, én megyek el a hege-

dümmel a műhelyedbe és játszom neked valamit.” „Ohó” kiáltott Erikson nevetve, „akkor légy rá elkészülve, hogy a hegedűd rosszul jár.” Bull azonban nem hagyta magát megavartatni, bizott a szinte természetfölötti hatalomban, melyet hegedűje a szívek fölött gyakorolt s ki akarta próbálni, hogy vajjon a számokba elmerült technikus ellent tud-e állni ennek a befolyásnak. De ravaszul akart a dologba fogni.

Egy napon megjelent hegedűjével Erikson műhelyében, szét-szedte a hangszeret, s tanácsot kért barátjától, hogy némely hibát hogy lehetne benne helyrehozni. Így aztán beszélgetni kezdtek a hanghullámokról, a különböző fanemek eltérő tulajdonságairól s más effélékről. Végül Bull, hogy magyarázatait érthetőkké tegye, újra összerakta a hegedűt, felvonta a húrokat s csodálatosan mély tiszta hangokat csalt ki belőlük.

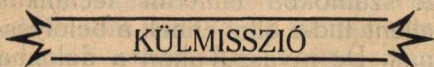
A műhelyben dolgozó munkások csodálkozva fordultak meg — Bull Ole, látszólag minden különösebb szándék nélkül, megsokkolt művészetével játszott tovább. Mikor elvégezte, Erikson ránézett, szemei nedves fényben csillogtak, s halkán, szinte tiszteletteljesen így szólt: „Csak folytasd, folytasd, nem is tudtam eddig, miért oly szegényes az életem.”

Akinek szemei megnyílnak Jézus dicsőségének meglátására, az szintén így szól. Sokan vannak, akik azért nem gondolnak Jézussal, mert még nem ismerik őt. Tele vannak előítélettel, mert ez, vagy amaz az igehirdető nem tesz nekik, mert ezt vagy amazt a dogmát nem értik meg, mert az istentisztelet rendje untatja őket, vagy mert egyik vagy másik keresztényben megbotránkoztak. Így aztán bezárják a szívük ajtaját.

De ha egyszer ez az ajtó kinyílik, s csak akkora kis rés támad is, melyen behatolhat Jézusnak egy szeretetteljes pillantása, akkor föl szakad a szív mélyéről ez a kiáltás: „Most már tudom, hogy más volt a bajom. Jézust nem ismerem, ezért volt az életem olyan szegény!”

Gordon.

KÜLMISSZIÓ

Fatima története.

⁽³⁾ Szülei elvitték a rendőrségre, ahol megverték, mert nem akart otthon maradni. Azután hazavitte az anyja, megkötözte kezét-lábát és úgy megverte, hogy még hetekkel utána is fáj neki minden mozgás. Amikor L.-né három hét múlva meglátogatta, nagyon gyenge állapotban találta. Anyjával és testvérével reggeltől késő estig csontot kellett gyűjtenie a szemétdombon, amit azután eladtak egy közeli gyárban. L.-né csak annyit mondhatott Fatimának: „Bizzál az Úr Jézusban és Ő gondoskodni fog rólad.”

Még háromszor kísérelte meg L.-né a Fatimával való találkozást, de nem sikerült neki. Sokáig nem hallottak róla semmit. Majd L.-né elment hozzájuk, de csak Fatima anyjával találkozott, akit megkért, hogy menjen el egyszer az intézetbe Fatima ruhájáért. Egy hét múlva el is ment az asszony és L.-né megkérdezte, miért nem hozza el néha Fatimát, hiszen nincsenek haragban egymással. „Mert keresztyénné akarjátok tenni” — felelte az asszony. „Ezt csak Isten viheti véghez, mi nem” — mondta Linningsné.

Fatima keresett a munkájával 30 márkát és egy arany fülbevalót. Most elvitte anyja szolgálni kop- tokhoz Helouanba. Fatima nagyon

örült neki, mert az volt a titkos reménysége, hogy onnét majd el- mehet Linningsnéhez. Rövid idő múlva csakugyan megjelent. El- mondta, hogy anyja el akarta vinni Helouanból, de ő kérte, hogy hagyja ott még egy ideig. Következő nap azután megszökött. Másnap meg- jött az anyja is egy férfi kíséreté- ben, aki Fatima nénjét akarta el- venni feleségül. Anyja nagyon dühös volt és azt mondta, hogy akárhogy is, de elviszi leányát. Linningsné kénytelen volt Fatimát az emeleten elrejtetni. Anyja két- szer is fel akart rohanni érte és csak nagy nehezen tudták vissza- tartani. Azután a kertbe ment és megengedték, hogy a nyitott abla- kon keresztül beszéljen a lányá- val. Ezt meg is tette és most a vádaknak és fenyegetéseknek egész áradatával támadta Fatimát. A férfi kijelentette, hogy feleségül veszi, ha eljön az intézetből. Anyja a fülbevalóit követelte tőle. Fatima nyugodtan odaadta és azt mondta: „Krisztus drágább nekem.” Végre elment az asszony. Most Fatima apjával léptek érintkezésbe, aki hajlandó volt egy szerződést kötni, ha még előbb beszélhet leányá- val. Meghatározott időben kiment az intézetbe, ott volt a felesége is meg Fatima és megkötötték a szer- ződést.

E szerint Fatima, ha úgy akarja, az intézetben maradhat, senkinek sincs joga onnan erőszakkal el- vinni, de megkeresztelni sem sza- bad. L.-né aláírta az okmányt, az apa is ráhelyezte pecsétjét, végül az anyja is reányomta hüvelykujját. Ünnepestes óra volt, a hálaadás- nak órája, hogy az Úr győzött a gonosz hatalma fölött.

Fatima története nem ért véget. Ki tudja, milyen terveket készített az Úr az Ő szolgálatában ennek a drágán megvásárolt gyermekének,

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Szept. 16. Máté 6: 24—34. Gal. 5: 25—6: 10. Ján. 11: 1—11. II. Thess. 3: 6—13. A test, az anyag, lefelé vonja az embert. Ha bővölködünk az anyagiakban, akkor az a veszély, hogy ragaszkodunk hozzájuk, ha szűkölködünk, akkor pedig az, hogy aggodalmaskodunk miattok. Szabadoknak kell lennünk az anyagiaktól, Akinél a lelkiek a fontosak, az fölfele tud nézni, az Isten országát tudja keresni, s bizni tud abban, aki gondoskodik a testről és a lélekről egyaránt. Ne szolgáljunk a földieknek, hanem szolgáljunk az Úrnak, s mindenek megadatnak nekünk.

Szept. 17. Zsolt. 25. II. Tim. 4: 9—22. Alázatosság szólal meg a zsoltáríró ajkain, mikor önmagára tekint; bizalom és hit, mikor az Úrra néz. Ez a helyes álláspont a keresztyének számára is. Mi magunk gyarló, bűnös, tehetetlen emberek vagyunk, az Úr nagy, szent, könyörülő és hatalmas Isten. Senki sem szégyenül meg, aki Őbenne bíz, Ő reá vár.

Szept. 18. Jer. 50: 1—10, 18—20, 51: 47—50. Tit. 2: 1, 7—15. Az Úr gyakran megengedi, hogy a hitetlenek bántsák és üldözzék az Ő népét, hogy így ez által ostorozza meg a saját gyermekeit, hogy ha azok elfordultak tőle és engedetlenség bűnébe estek. De ez az ostorozás csak ideig-óráig való. Ha megalázza magát Isten népe s újra visszatér az Úrhoz, elvételetik róla az ostor s az Úr ismét kegyelmébe fogadja. A hitetlenek pedig elveszik a magok büntetését azért, hogy ellene fordultak az Úrnak és az Ő népének.

Szept. 19. Sir. 1: 1—7, 11—16. Tit. 3: 1—8, 15. Csodálatos, hogy mikor egy népet a saját bűne romlásba visz, akkor első-sorban is nem azok alázzák meg magokat, akiket legjobban nyom a bűnöknek terhe, hanem azok, akik intették, dorgálták a népet, mikor az a veszedelem lejtőjén rohant lefelé. Az Ésaiások, a Jeremiások azok, akik sírnak és keseregnek népök romlásán, akik úgy érzik, mintha minden felelősség az ő vállokon nyugodnék, akik magokat megalázza könyörögnek és kiáltanak az Úrhoz szabadításért. Istennek népe! ma is a te feladatod, hogy honfitársad bűneiért fájjon a szíved, s ez a fájdalom indítson buzgó könyörgésre és bátor bizonyágtételre, hogy így munkálkodjál a nagy lelki ébredésen, amelynek el kell következnie.

Szept. 20. Sir. 3: 18—33. I. Ján. 1. A mély fájdalom mellett milyen nagy hit és bizoda-

lom szólal meg Jeremiás beszédében. Ismeri a kegyelmes és hűséges Urat, s tudja, hogy mit várhat tőle. Akinek szívében ilyen bizalom tölti el, az még a legnehezebb, a legsötétebb napokban sem esik kétségbe, mert tudja, hogy az Úrnak magának is fájt, mikor gyermekeit, a saját javokra, sőtét úton kell vezetnie, s alig várja, hogy ismét világosságra, örömrre, békességre vezérelhesse őket.

Szept. 21. Sir. 3: 37—44, 55—58. I. Ján. 2: 1—11. A nehéz és sötét napokból való kimenekülésnek legbiztosabb útja a bűnbánat. Az Úrért való szenvedésnek nincs tövise, de ahol olyan szenvedést enged meg az Úr, amelynek szúró éle és bántó keserősége van, ott egészen bizonyosan bűn is van, amelynek napvilágra kell jönnie, s amelynek nyomán bűnbánatnak és megalázkodásnak kell bekövetkeznie. Közel van az Úr az alázatos lelkekhez, meghallja kiáltásukat, s megbiztatja őket: „Ne félj!”

Szept. 22. Esdr. 1. Jób 5: 17—26. Milyen csodálatosan szabadítja meg az Úr a maga népet a fogságból, mikor arra az Ő általa kitűzött idő elérkezik! „Mikor jó akarattal van az Úr valakihez, még annak ellenségeit is jóakaróivá teszi.” (Péld. 16: 7.) Czirusnak, a perzsa királynak is engedelmeskednie kell az Úr parancsának, Izrael népének javára. Visszakapja ez a nép nemcsak szabadságát és hazáját, hanem még az ellenség által elrabolt kincseit is. Az Úr mindenért tud kárpótolni, sőt százannyit tud adni az elveszettért azoknak, akik mindent neki adnak, és mindent tőle várnak. S mind-ezeknek fölébe „örökség szerint az örök életet.” (Máté 19: 29.)

Szept. 23. Luk. 7: 11—17. Ef. 3: 13—21. Máté 11: 25—30. Zsid. 12: 18—24. Az a néhány eset, amikor Jézus halottakat támaszt föl (Jairus leánya, Lázár és a naini ifjú), két dologra mutat rá. Először is arra, hogy az emberi test nemcsak halálra, hanem feltámadásra is van szánva, s Jézusból árad ki a feltámadási erő. Másodszor pedig a test feltámadása azt mutatja, hogy Jézus a lelkek feltámasztója is. A halott lelkek, akik nem látják, nem hallják, nem tapasztalják Isten szeretetét és dicsőségét, Jézus érintésére megmozdulnak, fölébrednek, s megismerik Őbenne Szabadítójukat, Megváltójukat. A lelki feltámadásnak itt a földi életben kell végbemenie, hogy a testi feltámadás „az örök életre, ne pedig gyálázatra és örökkévaló utálatosságra” való legyen. (Dán. 12: 2.)

Szept. 24. Zsolt. 26. I. Ján. 2:12—29. Mernéd-e te ilyen bátran és határozottan azt mondani az Úrnak: „Itélj meg, Uram! Próbálg meg, Uram!”? Valjon mit találna a te szivedben? Ártatlanságot, bizalmat, igazságot, az Ő házához való buzgó szerelmet-e? Vagy azok közé a bűnösök közé kellene-e soroznia, akik meg nem alázták még magukat, s akiken így még rajta van az Ő haragja? Siess ezeknek a sorából kiszabadulni bűnbánat és megalázkodás által.

Szept. 25. Esdr. 3. I. Ján. 3:1—12. Milyen kimondhatatlan öröme lehetett a népek, mikor a fogságból hazatérve letehettek az alapkövet az elrombolt templom helyeit építendő új templomhoz. S az öröm könnyei összevegyültek a fájdalom könnyeivel, amelyeket azok hullattak, akik visszaemlékeztek a régi, dicsőséges templomra. Az Úr megbocsátja és eltörli a mi bűneinket, s megengedi, hogy rombadőlt életünk helyén új élet épüljön, s ha feltámad is néha a fájdalom a bűnök sebhelyei fölött, amelyek a régi életre emlékeztetnek, mégis az örömmel kell győzedelmeskedni a szomorúság fölött. Az Úr Jézus azt akarja, hogy a mi örömünk teljes legyen.

Szept. 26. Esdr. 4:1—5. 5:1—5. I. Ján. 3:13—24. Ha Isten gyermekei valami munkába kezdenek Isten országának előmenetelére s az Úr dicsőségére, akkor az ellenség mindjárt előáll s meg akarja zavarni a munkát. Először a maga segítségét ajánlja föl, de jőj az Isten gyermekeinek, ha azt elfogadják s együtt akarnak munkálkodni a hitetlenekkel. Sokkal jobb, ha visszautasítják s elszenvedik, hogy az ellenség nyíltan föllépjen ellenük, mert akkor az ő táborukban van az Úr, s diadalra segíti őket.

Szept. 27. Esdr. 6:1—7. 14—22. I. Ján. 4:1—10 Akárhogy fondorkodik is az ellenség, Isten templomának fel kell épülnie. Az ellenségnek csak addig szabad Isten gyermekeinek munkáját feltartóztatnia, amíg azt dorgálásának vagy nevelésének szempontjából jónak látja az Úr. Aztán pedig leveretve és megszégyenülve vissza kell vonulnia. Nagy vigasztalás ez a hívők számára a szorongatás napjaiban, mikor az ellenség nagyon hevesen támadja őket, s

úgy tetszik, mintha az ő részén volna a győzelem. Nem, ez csak látszat, ez csak ideigvaló, a végleges győzelem az Uré és az Ő seregéé!

Szept. 28. És. 1:1—17. I. Ján. 4:11—21. Ésaiás, a négy nagy próféta közül a legelső, az Úr kemény dorgálásával kezdé próféciáját. Izrael népének istentiszteletei már csak külső formaság. Meghozzák különböző áldozataikat, megtartják a különféle ünnepeket, elmondják a hosszú imádságokat, de mindebben nem gyönyörködik az Úr, mindebbe belefáradt, mert a belső nem felel meg a külsőnek, az élet meghazudtolja az istentiszteletet. Nem látunk-e sok helyen ilyen állapotokat? S nem kell-e épen ezért buzgógn könyörögnünk magyar népünk lelki ébredéséért, s életünkkel megmutatni, hogy milyen az igazi istentisztelet?

Szept. 29. És. 1:18—31. Zsolt. 75:5—8. Még a teljesen elpártolt népre sem mondja ki az Úr a végleges ítéletet addig, míg újra föl nem szólítja a megtérésre. S a megtérőknek nemcsak teljes bűnbocsánatot, hanem teljes megtisztítást, megszenteltetést ígér. De annál keményebben mondja ki az ítéletet azokra, akik még most sem engednek az Ő hívó szavának. Mennél többször és mennél világosabban hallotta valaki Istennek hívását, annál nagyobb rajta a felelősség, ha még sem hallgatott rá, s még sem tért meg. Rajtunk, akikhez Isten a Krisztus keresztje által szól, még sokkal nagyobb, mint az ótestamentomi népen.

Szept. 30. Luk. 14:1—11. Ef. 4:1—6. Máté 12:1—8. Zsid. 4:9—13 Az ünnepnap megtartását és megszentelését csak Jézus tudta igazán teljes világításban állítani oda az emberek elé. Nem külső vallásos szertartások elvégzése, sem aprólékos szőrszálhasogató törvényeskedés, hanem Istennek lélekben és igazságban való imádása s a könyörülő szeretet cselekedeteinek gyakorlása által tehetjük az ünnepnapot igazán megszenteltté és megáldottá. De ehhez is alázatosság szükséges, mint minden Istennek tetsző cselekedethez. Az alázatos ember a mindennapi életben épen úgy, mint az ünnep megtartásában megtalálja a helyes utat, a kellő mértéket, mert mindenben megtalálja a lelket, amelyet Isten kegyelme tár föl az alázatos szívűek előtt.

Vargha Gyuláné.

